

Arrest

nr. 48 749 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T ROMAIN, die loco advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 7 januari 2010 een aanvraag in van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, op grond van haar huwelijk met dhr. A.M. van Nederlandse nationaliteit.

Op 9 april 2010 laat Utrecht weten dat uit onderzoek blijkt dat verzoeksters echtgenoot zowel in België als Nederland zou wonen en ingeschreven staat. Verzoeksters echtgenoot werd in Utrecht uitgenodigd voor een gesprek waar hij verklaarde dat hij in Utrecht woont en niet in België. Verzoeksters echtgenoot heeft deze verklaring ook ondertekend en deze werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in België.

Op 13 april 2010 wordt verzoekster echtgenoot afgeschreven uit de registers van de stad Antwerpen ingevolge zijn officiële verblijfplaats in Nederland.

Op 31 mei 2010 wordt een positief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 16 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 juni 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Z.K. (...), geboren te (...) en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater, §, 2° van de wet van 15.12.1980: burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

De echtgenoot van betrokkene in functie van wie de aanvraag gebeurde, verklaarde voor de gemeente Utrecht op 07.04.2010 dat hij niet langer woonachtig is in België maar in Utrecht, Nederland. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene sedert 13.04.2010 met een declaratie vertrek, Nederland staat. Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt de kosten ten laste van verwerende partij te leggen. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin de kosten ten laste van een van de partijen leggen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending van de rechten van verdediging aan.

Verzoekster adstrueert haar middel als volgt:

“Op geen enkel moment heeft verzoekster zich kunnen verdedigen. Er werd botweg gesteld dat de echtgenoot van verzoekster in functie van wie de aanvraag gebeurde niet langer in België woonachtig is.

Verzoekster heeft zich op generlei manier kunnen verdedigen of kunnen bewijzen.

Door een sociaal onderzoek zou de werkelijkheid aan het licht geïomen zijn Indien de buurtbewoners ondervraagd geweest zouden zijn, zou gebleken hebben dat partijen nog effectief samenwonen.

Bovendien is de bestreden beslissing volledig in strijd met de werkelijkheid aangezien de echtgenoot van verzoekster nog steeds verblijf en woonachtig is in België, evenwel niet meer ingeschreven is.

Indien zulks een struikelblok vormt voor de overheid dan zal de echtgenoot van verzoekster onverwijld het nodige doen om opnieuw zijn adres van inschrijving te nemen in België.

De echtgenoot van verzoekster zal evenwel genooddakt zijn om te pendelen tussen Utrecht en Antwerpen voor het welzijn van iedereen.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.”

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

In de mate verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in functie van haar huwelijk met de heer A.M., van Nederlandse nationaliteit die sinds 2007 in België was gevestigd. De Raad wijst er op dat het ‘horen’ enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel is vereist. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord,

maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Verweerder heeft verzoeksters verblijf beëindigd op grond van artikel 42 *quater* §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verweerder baseerde zich hiervoor op de verklaringen van verzoeksters echtgenoot van 7 april 2010 en de gegevens van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot met een 'declaratie vertrek, Nederland', werd afgeschreven.

Artikel 42 *quater* §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;"

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot zowel in Utrecht als in Antwerpen ingeschreven stond. Beide gemeente hebben onderzocht of verzoeksters echtgenoot er werkelijk woont en kwamen tot de vaststelling dat hij kon worden aangetroffen op het opgegeven adres. Vervolgens werd verzoeksters echtgenoot uitgenodigd door de stad Utrecht voor een gesprek. In dit gesprek verklaarde verzoeksters echtgenoot in Utrecht te wonen en niet in België. Hij ondertekende deze verklaring ook. Nergens blijkt dat verzoeksters echtgenoot enige uitleg verschaftte waarom hij op beide adressen ingeschreven stond. Gelet op de formele verklaring van verzoeksters echtgenoot werd hij afgeschreven in de stad Antwerpen en is hij voortaan ingeschreven in Nederland.

Verzoekster wenst een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verkrijgen in functie van een EU-burger, die gelet op de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet eveneens een verblijfsrecht dient te hebben in België voor meer dan drie maanden. Artikel 42 *quater* §1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet dan ook expliciet dat wanneer deze burger van de Unie die wordt vervoegd zelf uit het Rijk vertrekt tot gevolg heeft dat ook het verblijfsrecht van het familielid kan worden beëindigd. Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot expliciet verklaarde in Nederland te wonen en bijgevolg gedomicilieerd is in Nederland en afgeschreven werd in België. Nederland betreft aldus de officiële verblijfplaats van verzoeksters echtgenoot, wat zij niet betwist, daar zij zelf aangeeft dat haar echtgenoot het nodige zal doen om zijn adres opnieuw te wijzigen indien dit een probleem vormt voor de Belgische autoriteiten.

Indien verzoekster aldus een gezinshereniging wenst met haar echtgenoot dient zij hiertoe een verzoek te richten aan de Nederlandse autoriteiten, gezien haar echtgenoot's officiële verblijfplaats in Nederland is gelegen. Louter op grond van deze vaststelling kon verzoeksters verblijfsrecht dan ook beëindigd worden. Zij geeft niet aan dat zij op een andere grond een recht op verblijf zou hebben, noch ontkent zij dat haar echtgenoot officieel in Nederland ingeschreven staat. Verzoekster toont dan ook niet aan welke informatie verweerder nog diende op te vragen, daar het gegeven dat verzoeksters echtgenoot in feite nog regelmatig in Antwerpen verblijft, niets wijzigt aan de keuze van officiële verblijfplaats door haar echtgenoot in Nederland. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Verweerder kon wel degelijk louter op grond van het gegeven dat verzoeksters echtgenoot expliciet koos om zijn officiële verblijfplaats in Nederland te hebben, het verblijfsrecht van verzoekster beëindigen.

Een schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Art. 8 EVRM stelt onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoekster vormt een gezin met haar echtgenoot met wie zij in het huwelijk is getreden.

Wegens totaal ongegronde redenen wordt die mogelijkheid zowel aan verzoekster als aan haar echtgenoot ontnomen. De aangehaalde bezwaren zijn totaal ongegrond en niet gerechtvaardigd.

Partijen zijn ongeveer 3 jaar gehuwd en hebben een gelukkig huwelijksleven.

Al die jaren hebben zij samengewoond en vormen zij een gezinscel.

In deze situatie is tot op heden niets veranderd.

De echtgenoot betaalt de huishuur en onderhoudt verzoekster alsook zijn minderjarige kinderen die Nederland verblijven.

Verzoekster heeft hier haar sociaal leven met vrienden en kennissen.

Het zou mensonwaardig en mensonterend zijn om deze gezinscel uit elkaar te rukken louter en alleen door het feit dat er enkel een administratieve wijziging is gekomen in de verblijfstoestand van de echtgenoot van verzoekster, nl. het adres van inschrijving.

De facto is er niets gewijzigd!!!

Het is duidelijk dat het gezinsleven van partijen zich hier in België afspeelt en zich hier ook verder in de toekomst zal afspelen.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de vermeende schending van het privéleven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster wijst erop dat zij al degelijk geïntegreerd is en sociale banden heeft ontwikkeld in België, en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden afgewogen ten opzichte van haar rechten onder artikel 8 van het EVRM.

Voor wat de belangenafweging betreft, wijst de Raad vooreerst op de bespreking onder het eerste middel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige wijze heeft beslist een einde te stellen aan verzoeksters verblijf, gezien haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfsrecht had verkregen

officieel ingeschreven staat in Nederland. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, wanneer zij aantoonbaar op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België of wanneer zij aantoonbaar dat haar echtgenoot zich opnieuw in België heeft gevestigd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters echtgenoot er zelf bewust voor gekozen heeft om zijn officieel adres in Nederland te houden en geeft zij ook aan dat haar echtgenoot effectief tijd doorbrengt in Nederland met zijn kinderen die in Nederland verblijven. Niets belet verzoekster om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in Nederland en haar echtgenoot aldaar te vervoegen. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoekster van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekster in België haar sociaal leven met vrienden en kennissen heeft opgebouwd, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoekster in.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN